

bemærkningerne til den tilsvarende bestemmelse i forslaget § 53, stk. 2.

Med forslaget § 54, stk. 3, gives særlige regler for oplysninger til betalingsmodtagere i forbindelse med brug af mikrobetalingsmidler. I disse tilfælde foreslås det, at udbyderen kun skal meddele en reference eller stille en reference til rådighed, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen, transaktionens beløb og gebyrerne.

Hvis mikrobetalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis det ikke er teknisk muligt for udbyderen at meddele disse oplysninger, kan betalingsmodtagerens udbyder helt undlade at give oplysninger efter § 54, stk. 1, jf. forslaget § 54, stk. 3, 2. pkt.

Forslaget til § 54 gennemfører direktivets art. 48 og art. 34, stk. 1, litra c. Efter direktivets art. 48, stk. 3, kan medlemsstaterne kræve, at oplysninger til betalingsmodtager efter gennemførelse af betalingstransaktioner skal leveres vederlagsfrit på papir hver måned. Denne adgang er ikke udnyttet.

Til kapitel 6

Til § 55

Det foreslås i § 55, at en udbyder ikke kan opkræve brugeren gebyr for at opfylde sin oplysningspligt eller for at foretage korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til bestemmelserne i kapitel 6 i lovforslaget. Dette udgangspunkt fraviges dog i forhold til de i § 67, stk. 2, § 72, stk. 3, samt § 73, stk. 5, foreslåede bestemmelser.

Forslagets § 67, stk. 2, vedrører forpligtelsen for betalers udbyder til at træffe rimelige foranstaltninger for at tilbageføre midler i forbindelse med en betalingstransaktion, hvor betalingsordren er gennemført i overensstemmelse med en entydig identifikationskode, men hvor brugeren har oplyst en forkert entydig identifikationskode. Begrebet entydig identifikationskode er nærmere omtalt nedenfor i bemærkningerne til § 67. Udbyderen af betalingstjenester kan her kræve et gebyr for sit arbejde med at forsøge at tilbageføre det beløb, der er omfattet af en betalingstransaktion, hvis det er aftalt med brugeren.

Forslaget til § 72, stk. 1 og 2, vedrører afvisning af en betalingsordre. En udbyder kan i dette tilfælde opkræve gebyr for at underrette brugeren om afvisningen, hvis det er aftalt i rammeaftalen, jf. § 72, stk. 3.

Forslagets § 73, stk. 5, vedrører aftalt tilbagekaldelse. Det fremgår af bestemmelsen, at stk. 1 – 4 kan fraviges ved aftale mellem brugeren af betalingstjenesten og brugerens udbyder. Såfremt tilbagekaldelsen er af-

talebaseret, kan udbyderen opkræve et gebyr for tilbagekaldelsen, hvis det er aftalt i rammeaftalen.

Det fremgår af forslaget til § 55, 2. pkt., at i de tilfælde, hvor der kan opkræves gebyr, skal dette være passende og stå i rimeligt forhold til udbyderens omkostninger. En udbyder skal på tilsynsmyndighedens anmodning være i stand til at redegøre for de faktiske omkostninger, som udbyderen har i forbindelse med at levere supplerende ydelser. Begrebet omkostninger omfatter både direkte og indirekte omkostninger samt en passende avance.

Som eksempel på de tilfælde, hvor bestemmelsen i forslaget § 55 forhindrer en udbyder i at opkræve et gebyr af en bruger for at opfylde sin oplysningspligt eller for at foretage korrigerende og forebyggende foranstaltninger, kan nævnes forpligtelsen efter forslaget § 60, stk. 1, nr. 2, til at sikre, at det til enhver tid er muligt for betaleren at få spærret sit betalingsinstrument. Tilsvarende kan en udbyder ikke afkræve en bruger gebyr for at modtage indsigelser for uautoriserede betalingstransaktioner, jf. forslaget § 62, eller for at tilbagebetale et for stort opkrævet beløb efter forslaget § 65.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 52, stk. 1.

Til § 56

Forslaget til § 56 viderefører bestemmelsen i lov om visse betalingsmidler § 10, stk. 1 om pligt til at modtage kontant betaling, hvis betalingsmodtager modtager betalingsinstrumenter omfattet af denne lov. Det er med bestemmelsen ikke tilsigtet at foretage realitetsændringer i forhold til den gældende bestemmelse i lov om visse betalingsmidler § 10, stk. 1.

Bestemmelsen sikrer, at forbrugerne vil kunne betale kontant i forretninger, restauranter, m.v. Uden en sådan regel vil det være muligt for de erhvervsdrivende at betinge salg af, at betaling sker med et betalingskort eller andre former for betalingsinstrumenter. Der er fortsat mange forbrugere, der helst vil betale med kontante midler, og bestemmelsen skal derfor sikre forbrugerne valgfrihed mellem forskellige betalingsinstrumenter.

Kontantreglen finder dog ikke anvendelse ved fjernsalg eller ved betalingstransaktioner i ubemandede selvbetjeningsmiljøer. Disse salgsmetoder er lagt an på at kunne fungere uden personlig kontakt mellem forbrugeren og betalingsmodtageren og forudsætter derfor at kunne finde sted uden kontant betaling.

Ifølge lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 2, må forhandlere af genstande samt auktionsholdere